

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)

Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu Republika Srbija

Broj predmeta: KV. 5/05

Glavni pretres: 06.07.2006.

Izveštaj: FHP, Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka *Tri*

Svedok je tražio da bude saslušan pod pseudonimom zbog lične bezbednosti.

Svedok je Musliman iz Diviča. Pre početka rata živeo je u Diviču. Učestvovao je u čuvanju straže u Diviču koju su meštani počeli da organizuju u martu 1992. godine. Kada je osvojen Zvornik oko 30 Bošnjaka, muškaraca iz Diviča, premestili su se u hotel Vidikovac. Tu u hotelu organizovali su se i počeli da drže straže na tri ulaza u selo. Posle izvesnog vremena u hotel Vidikovac došao je major Pavlović i tražio od Divičana da predaju oružje. Svedok je o tom dolasku majora Pavlovića u hotel čuo od meštana koji su tu bili, pošto je on bio na straži i nije prisustvovao skupu. Svedok navodi da se tada oko hotela skupilo oko 500 ljudi i da je major Pavlović govorio „Predajte oružje neće vam se ništa desiti“. Muslimani iz Diviča nisu hteli da predaju oružje zbog toga što su znali za loše iskustvo prilikom osvajanja Bijeljine i Zvornika.

Drugi put major Pavlović je došao u Divič belim stojadinom i to nakon dva-tri dana od sastanka ispred hotela Vidikovac. Skupu u Diviču na kome je bio major Pavlović prisustvovao je svedok i poznato mu je da je i tada tražio da predaju oružje. Sa Pavlovićem je tom prilikom bio jedan vojnik obučen u uniformu JNA. Posle toga Pavlović više nije dolazio.

Upad vojske u Divič

Kada je pala Kula grad, negde krajem aprila Divič je granatiran po više časova dnevno, a u njega su ušli vojnici koji su se predstavili da su regularna vojska, JNA, novosadski korpus. Radilo se o mladim vojnicima. Posle upada vojske i granatiranja Diviča, Divičani su se razbežali tako što su neki pobjegli u šumu, neki se sakrili po kućama. Ta vojska je blokirala izlaz iz Diviča, tenkovi su bili postavljeni celom dužinom od hotela *Vidikovac* pa do izlaska iz Diviča. U Divič su ušli i *Beli Orlovi*, koji su počeli da upadaju u kuće, da pljačkaju šta im se sviđi, da tuku narod, da vode ljude na igralište tobož na streljanje pa da ih vraćaju.

Iseljavanje Divičana

Na dan 26. 05. 1992. godine svi meštani Diviča su pozvani da se okupe na igralištu. Tu su im rekli da im se više ne može garantovati bezbednost i da će autobusima biti prebačeni na teritoriju koju drže Muslimani. Bilo je 11 ili 12 autobusa u koje su morali da uđu Divičani sa najnužnijim stvarima. U svakom autobusu bila su po dva vojnika. Autobusi su krenuli preko Han Pijeska za Sarajevo. Iz Han Pijeska su vraćeni do mesta koje se zove Zaklopača, gde su prespavali u autobusu, a 27. 05. se vratili nazad u Zvornik pošto, navodno, njihovi nisu hteli da ih prime. Iz Zvornika su krenuli preko Crnog vrha za Tuzlu. Pošto ni tamo nisu primljeni, vraćeni su na

stanicu u Zvornik. Razdvojili su vojno sposobne muškarce od 16 do 65 godina od žena i dece, odveli ih na tribine stadiona u Zvorniku, a odatle su pešice došli u prostorije preduzeća *Novi izvor* u centru Zvornika, gde je došao Brano Grujić i tražio da naprave spisak ljudi koji se tu nalaze. Svedok lično nije video optuženog Grujića, ali je čuo da je tražio da se popišu svi, i da prihvate lojalnost da ratuju za Republiku Srpsku. Svedoku su to pričali drugi Divičani. Spisak je napravljen i ukupno ih je bilo 174. Izveli su 11 dobrovoljaca da pretresaju kuće u Diviču, međutim, oni se više nikada nisu vratili, a kasnije su njihova tela pronađena u grobnicama. Svedok se seća da su otišli Enver Pezerović, Smail Pezerović, Ibrahim Kuljanin, Kemal Tuhčić, Mehmed Tuhčić, Salih Omerović i drugih ne može da se seti. U *Novom izvoru* su bili dva ili tri dana, a onda im je rečeno da ih vode na bezbednije mesto. Sa dva ili tri autobusa prebacili su ih u Čelopek. Tamo su zatvoreni u Dom kulture.

Druga tačka optužnice: ratni zločini u Domu kulture u Čelopeku

U Domu kulture zatočeni Divičani su spavali na betonu. Prva tri dana nisu uopšte dobijali hranu, mogli su da izađu napolje u WC. Čuvala ih je straža sastavljena uglavnom od policije iz rezervnog sastava. Prvih sedam-osam dana niko ih nije dirao. Hrana im je donošena, ali je nije bilo dovoljno. Nakon sedam-osam dana počeli su da upadaju razni vojnici: jedan se predstavio kao kapetan Zoks, drugi kao major Toro, zatim Pufta, Repić, Bosanac, Lopov. Svedok dalje navodi da se kapetan Zoks lično predstavio kada je ušao u prostoriju, i da je nosio revolver kolt. Prvo su ubijeni Ramo Alihodžić i Sulejman Kapidžić, a njih su izveli Toro i Zoks. Posle su izveli Sakiba Kapidžića koji se kasnije vratio i rekao da su Ramo i Sulejman ubijeni. Zatim su izvedeni i Husein Hadžavić i Nuriya Hadžavić. Njih je izveo Toro. Karakteristično je da je Nuriya Hadžavić imao jednu majicu na kojoj je bio oslikan čamac. On je hteo da obuče majicu, a Toro mu je rekao „neće ti više trebati“. Tu je bilo udaranja, pucanja, maltretiranja i Toro je Izetu Hadžiću ispalio metak u koleno, a posle ga je izveo i ovaj se više nije vratio. Toro i Zoks su ubili tri brata Kapidžića, Enesa, Smaila i Seada koje su vezali žicom i izveli. Pre toga Toro je udarao Smaila Kapidžića. Svedok tvrdi da su sva izvođenja obavili Toro i Zoks. Kad god je neko izveden, to su učinili Toro i Zoks.

Uoči Bajrama, ušao je Repić i rekao „Biće vam krvavi Bajram“. Zatim su u prostoriju gde su se nalazili zarobljenici ušli Repić, Toro, Zoks, Pufta, Lopov, Bosanac. Repić je ubio iz malokalibarske puške Damira Bikića i to u prisustvu njegovog oca, a zatim Saliha Hadžavića, Aliju Atlića, Hasana Atlića, Fikreta Jahijagića, onda Himzu Kuršumovića. Pufta je radio isključivo nožem. Odsekao je uho Enesu Čikariću; Šabana Bikića je ubio tako što mu je nož zario u grudni koš.

Svedok nije video sve zločine i ubijanja koji su se događali na Bajram, jer se bio sakrio pod krevet, ali je kasnije čuo kako je ko stradao. Repić je ubijao, Zoks je klaao i sakatio ljude.

Na Vidovdan je u prostoriju Doma kulture u Čelopeku gde su se nalazili zarobljenici upao Repić i odmah počeo da puca. Ubio je više od petnaest ljudi. Više njih je ranio. Tom prilikom, za Vidovdan, u prostoriju je ušao samo Repić. Sutradan, 29. 06. svi zarobljenici iz Doma kulture u Čelopeku prebačeni su u Sud za prekršaje koji se nalazio u centru grada. Tamo je ranjenima ukazana pomoć od strane lekarke iz Doma zdravlja u Zvorniku i posle zadržavanja od dva-tri

dana prebačeni su u logor za razmenu Batković. U Batkoviću su zadržani više meseci i uglavnom su razmenjeni početkom 1993, godine a razmenjivani su sve do maja 1993. godine.

Fond za humanitarno pravo